

योएलचे पुस्तक आणि लाओदिकीया सातव्या-दिवशी अॅडव्हेंटिस्ट मंडळी - क्रमांक पंचवीस

Jeff Pippenger
2026-01-11

क्रमांक पंचवीस

योएलचे पुस्तक लाओदिकेयन सेव्हन्थ-डे अॅडव्हेंटिस्ट चर्चच्या नेतृत्वास त्यांच्या चार पिढ्यांमध्ये वाढत गेलेल्या बंडखोरीच्या साक्षीसमोर उभे करते. त्या चार पिढ्या यहेज्केल अध्याय आठमध्येही चित्रित केल्या आहेत, जिथे त्या चौथ्या पिढीतील पंचवीस पुरुष सूर्यापुढे नतमस्तक होतात. 1901 मध्ये, 1888 च्या बंडखोरीनंतर 13 वर्षांनी, अॅडव्हेंटिस्ट चर्चने चर्चचे नेतृत्व करण्यासाठी एक समिती स्थापन केली.

प्रारंभीच्या जनरल कॉन्फरन्सचे कार्यकारी मंडळ 1901 च्या जनरल कॉन्फरन्स अधिवेशनातील मोठ्या पुनर्रचनेदरम्यान स्थापन करण्यात आले, आणि त्यात 25 सदस्य होते. 1901 पूर्वीच्या समितीत केवळ 13 सदस्य होते, त्या तुलनेत ही एक लक्षणीय वाढ होती. वर्षानुवर्षे सदस्यसंख्या वाढत गेली आहे, परंतु येशू नेहमी शेवटाची ओळख आरंभीशी करतो. आरंभ 25 सदस्यांचा होता, ज्यांपैकी एक नेता होता; हे पवित्रस्थानातील एका क्रमाशी समांतर होते, ज्यात 24 याजक आणि एक महायाजक होता.

यहूदा आणि सन्हेद्रीन हे ख्रिस्ताच्या काळातील बंडखोरीची दोन प्रतीके आहेत. सन्हेद्रीन लाओदिकेयाच्या सातव्या-दिवसाच्या अॅडव्हेंटिस्ट मंडळीचे प्रतिनिधित्व करते. ख्रिस्ताच्या वधस्तंभावरील मृत्यूत सन्हेद्रीनचा सहभाग, रविवारीच्या कायद्याच्या संकटात अॅडव्हेंटिझमची भूमिका पूर्वछायेप्रमाणे दर्शवितो. सन्हेद्रीन—यरुशलेममधील सर्वोच्च यहूदी परिषद, जी मुख्य याजक, वडीलधारे आणि शास्त्री यांच्यापासून बनलेली होती, आणि ज्याचे अध्यक्षपद महायाजक कयफा याच्याकडे होते—येशूच्या मृत्यूकडे नेणाऱ्या घटनांमध्ये मध्यवर्ती भूमिका बजावली.

गथ्सेमनी येथे येशूला अटक झाल्यानंतर (यहूदाच्या विश्वासघातामुळे ती घडवून आणण्यात आली), त्याला रात्री कैफाच्या घरात सन्हेद्रीनपुढे आणण्यात आले. त्याला दोषी ठरविण्यासाठी त्यांनी साक्ष शोधली आणि निंदा व बंडखोरीचे आरोप करणारे साक्षीदार उभे केले.

कैफाने येशूला तो मशीहा आहे काय (किंवा देवाचा पुत्र) असे थेट विचारले असता, येशूचे होकारार्थी उत्तर, “तुम्ही तसे म्हटले आहे,” यामुळे महायाजकाने घोषित केले, “देवनिंदा!” सभेने त्याला मरणास पात्र ठरवून दोषी ठरविले. रोमन सत्तेखाली मृत्युदंडाची शिक्षा अंमलात आणण्याचा अधिकार नसल्यामुळे, रोमनांकडून त्याची फाशी व्हावी यासाठी त्यांनी येशूला राजद्रोहाचा आरोप ठेवून रोमन राज्यपाल पॉंतियुस पिलात याच्या स्वाधीन केले. प्रत्यक्ष वधस्तंभावरील शिक्षा पिलाताच्या आदेशाने रोमन सैनिकांनी केली; परंतु मुख्य याजक आणि जमाव (ज्यांनी येशूचा मृत्यू व बरब्बाचा सुटकारा यांची मागणी केली होती) यांच्या दबावाला पिलात बळी पडल्यावरच ती अंमलात आली.

“ख्रिस्त या पृथ्वीवर असताना, जगाने बरब्बासलाच प्राधान्य दिले. आणि आज जग व मंडळ्या हाच तोच निवड करीत आहेत. ख्रिस्ताच्या विश्वासघात, नकार आणि क्रूसावरील वधाची दृश्ये पुन्हा सादर झाली आहेत, आणि पुन्हा एकदा अतिशय विशाल प्रमाणावर सादर केली जातील. लोक शत्रूची लक्षणे धारण करून भरलेले असतील, आणि त्यांच्यामध्ये त्याच्या भ्रमांना मोठे सामर्थ्य लाभेल. जितक्या प्रमाणात प्रकाश नाकारला जाईल, तितक्याच प्रमाणात विपर्यस्त समज आणि गैरसमज वाढतील. जे ख्रिस्ताला नाकारून बरब्बासाची निवड करतात, ते विनाशकारी फसवणुकीखाली कार्य करीत असतात. विपर्यास आणि खोटी साक्ष उघड बंडापर्यंत वाढतील. डोळा जर दुष्ट असेल, तर संपूर्ण शरीर अंधकाराने परिपूर्ण होईल. जे ख्रिस्ताव्यतिरिक्त कोणत्याही नेत्यावर आपले प्रेम लावतात, ते स्वतःला देह, जीव आणि आत्मा या सर्वार्थाने अशा एका मोहमय वेडाच्या आधिपत्याखाली सापडतील की, त्याच्या सामर्थ्याखाली आत्मे सत्य ऐकण्यापासून फिरून असत्यावर विश्वास ठेवतील. ते फसवले

जातील व पकडले जातील, आणि आपल्या प्रत्येक कृतीने ते ओरडतील, आम्हांस बरब्बास सोडा, पण ख्रिस्ताला क्रूसावर खिळा.”

“अगदी आताही हा निर्णय केला जात आहे. क्रूसावर घडलेली दृश्ये पुन्हा घडविली जात आहेत. ज्या मंडळ्यांनी सत्य व नीतिमत्ता यांपासून दूर गेले आहेत, त्यांच्यामध्ये हे प्रकट होत आहे की, जेव्हा देवावरील प्रेम हे आत्म्यात वास करणारे तत्त्व राहत नाही, तेव्हा मानवी स्वभाव काय करू शकतो आणि काय करील. आता जे काही घडू शकते त्याबद्दल आपण आश्चर्यचकित होण्याची गरज नाही. भयावह घडामोडींच्या कोणत्याही उलगड्यावर आपण विस्मित होण्याची गरज नाही. जे लोक आपल्या अपवित्र पायांनी देवाच्या नियमशास्त्राला तुडवितात, त्यांच्यात तोच आत्मा आहे जो येशूचा अपमान करणाऱ्या व त्याचा विश्वासघात करणाऱ्या मनुष्यांत होता. विवेकबुद्धीची कोणतीही खंत न बाळगता, ते आपल्या पिता, सैतानाची कृत्ये करतील. यहुदाच्या विश्वासघातकी ओठांतून जो प्रश्न आला होता, तोच प्रश्न ते विचारतील, जर मी येशू ख्रिस्ताला तुमच्या स्वाधीन केले, तर तुम्ही मला काय द्याल? अगदी आताही ख्रिस्ताचा त्याच्या संतांच्या व्यक्तिमत्त्वात विश्वासघात केला जात आहे.” Review and Herald, January 30, 1900.

जर हा उतारा खरोखरच जे म्हणतो तेच अभिप्रेत करत असेल, तर ज्यांची ओळख “बरब्बाची निवड करणारे” अशी होत आहे, ते या उताऱ्याची शिकवण काय आहे हे समजू शकणार नाहीत. तेच लोक २ थेस्सलनीकाकरांस पत्रातील आहेत, ज्यांना सत्यावर प्रेम न केल्यामुळे प्रबळ भ्रम प्राप्त होतो. ती बरब्बाची निवड करणाऱ्यांविषयी म्हणते, “जे ख्रिस्ताऐवजी कोणत्याही नेत्यावर आपले प्रेम केंद्रित करतात, ते शरीर, जीव आणि आत्मा या तिन्हींसहित अशा एका मोहाच्या अधीन सापडतील की, जो इतका भुरळ पाडणारा असेल, की त्याच्या सामर्थ्याखाली आत्मे सत्य ऐकण्यापासून वळून असत्यावर विश्वास ठेवतील.” जे बरब्बाची निवड करीत आहेत, ते क्रूस व रविवारच्या कायद्याच्या मार्गचिन्हापूर्वीच सैतानाच्या नियंत्रणाखाली आहेत. त्या अवस्थेत ते या उताऱ्याची शिकवण काय आहे हे कदापि समजू शकत नाहीत. म्हणून ते असे सुचवतील की, “सिस्टर व्हाइट यांनी हे शब्द लिहिले त्या वेळीची परिस्थिती त्या विशिष्ट इतिहासापुरतीच होती; आत्तासाठी नाही.” कदाचित ते असे म्हणतील, “ती ख्रिस्ती धर्माविषयी सर्वसाधारण अर्थाने बोलत आहे, आणि हे सातव्या-दिवसाच्या अॅडव्हेंटिस्टांवर थेट लागू होत नाही.” निव्वळ फोलपणा.

निश्चितच, सिस्टर व्हाइट यांनी ते शब्द लिहिले त्या इतिहासातील परिस्थिती प्रत्यक्षात त्यांच्या वैयक्तिक इतिहासावरीलच एक भाष्य होती; परंतु प्रकटीकरणातील योहानाप्रमाणेच, जेव्हा एखाद्या संदेष्ट्याला लिहिण्यास सांगितले जाते, तेव्हा त्याला “ज्या गोष्टी तू पाहिल्या आहेत, आणि ज्या गोष्टी आहेत, आणि ज्या गोष्टी यानंतर होणार आहेत” त्या लिहिण्यास सांगितले जाते. जेव्हा एखादा संदेष्टा वर्तमानातील गोष्टी नोंदवितो, तेव्हा तो त्याच वेळी भविष्यात होणाऱ्या गोष्टीही नोंदवित असतो.

अॅडव्हेंटिझमचे नेतृत्व हे येहेज्केलच्या पंचवीस पुरुषांद्वारे दर्शविलेले आहे, जे कोरह, दाथान आणि अबीराम यांच्यासोबत उभे राहिलेल्या दोनशे पन्नास पुरुषांशीही भविष्यवाणीच्या दृष्टीने संरेखित आहेत. तितकेच महत्त्वाचे म्हणजे, १८८८ मधील आणि मिनिआपोलिस जनरल कॉन्फरन्समधील बंडखोरांना सिस्टर व्हाइट यांनी कोरह, दाथान आणि अबीराम यांच्या बंडाची पुनरावृत्ती करणारे म्हणून ओळखले. सिस्टर व्हाइट थेट शिकवितात की, प्रकटीकरण अठराव्या अध्यायातील देवदूत जेव्हा उतरतो आणि आपल्या गौरवाने पृथ्वी उजळून टाकतो, तेव्हा उत्तरकालीन पाऊस सुरू होतो.

“उत्तरवृष्टि देवाच्या लोकांवर पडावयाची आहे. एक समर्थ देवदूत स्वर्गातून खाली उतरणार आहे, आणि संपूर्ण पृथ्वी त्याच्या गौरवाने प्रकाशित होणार आहे.” Review and Herald, April 21, 1891.

सिस्टर व्हाइट स्पष्टपणे शिकवितात की प्रकटीकरण अठरावा अध्यायातील देवदूत १८८८ च्या जनरल कॉन्फरन्समध्ये A. T. Jones आणि E. J. Waggoner यांच्या संदेशांसह उतरला. त्या कॉन्फरन्समध्ये असताना त्या बंडखोरीमुळे इतक्या व्यथित झाल्या की त्यांनी आपले सामान आवरून निघून जाण्याचा निर्णय घेतला; परंतु एका देवदूताने त्यांना सांगितले की त्यांनी थांबलेच पाहिजे आणि हा इतिहास नोंदविला पाहिजे, कारण तो कोरहाच्या बंडखोरीची पुनरावृत्ती

होता. जर तो उत्तरकाळातील साक्षीसाठी नव्हता, तर देवदूताला तो नोंदवून ठेवण्याची इच्छा का होती? आणि जर तो उत्तरकाळासाठीची साक्ष असेल, तर त्याचा अर्थ दुसरा काय असू शकतो—याखेरीज की लौदीकेयाच्या सातव्या-दिवशी अॅडव्हेंटिस्ट मंडळी रविवारच्या कायद्याच्या संकटाच्या काळात, आणि विशेषतः त्या संकटापर्यंत नेणाऱ्या इतिहासात, महासभेच्या पावलांवर पाऊल ठेवतील?

जोन्स आणि वॅगनर यांचा संदेश “खऱ्या अर्थाने विश्वासाद्वारे न्याय्य ठरण्याचा संदेश,” “लाओदिकीयेचा संदेश,” “ख्रिस्ताच्या धार्मिकतेचा संदेश,” आणि “तिसऱ्या देवदूताचा संदेश” असा दर्शविला गेला. बंडखोरांनी त्या संदेशाला विरोध केला, तसेच भविष्यवाणीच्या आत्म्याच्या मार्गदर्शनालाही आणि त्या सभेतील निवडलेल्या दूतांनाही नाकारले. सिस्टर व्हाईट हेही शिकवितात की जेव्हा न्यू यॉर्क शहरातील महान इमारती देवाच्या सामर्थ्याच्या स्पर्शाने पाडल्या जातील, तेव्हा प्रकटीकरण 18:1-3 पूर्ण होईल. 9/11 पासून, लाओदिकीयेच्या सेव्हन्थ-डे अॅडव्हेंटिस्ट चर्चचे नेतृत्व कोरहाचे बंड, प्राचीन 25 पुरुषांचे बंड, 1888 मधील नेतृत्वाचे बंड, आणि कूसापूर्वीच्या काळात सन्हेद्रिनचे बंड यांची पुनरावृत्ती करित आले आहे. ते 25 पुरुष म्हणजे बनावट लेवीय याजकत्वाचे प्रतिनिधित्व करणारे प्रतीक आहेत.

एखादा लेवी सेवेस प्रारंभ करित असे तेव्हा त्याचे वय पंचवीस वर्षे असावे.

आणि परमेश्वर मोशेला म्हणाला, असे सांगः हे लेवीयांसंबंधी ठरलेले आहे—पंचवीस वर्षांच्या वयापासून पुढे त्यांनी मंडळीच्या निवासमंडपातील सेवेसाठी प्रवेश करून सेवा करावी; आणि पन्नास वर्षांच्या वयानंतर त्यांनी त्या सेवेची कार्यवाही सोडून घ्यावी, व पुढे सेवा करू नये; परंतु त्यांनी आपल्या भावांबरोबर मंडळीच्या निवासमंडपात कर्तव्याची राखण करण्यासाठी सेवा करावी, पण स्वतः कोणतीही सेवा करू नये. लेवीयांच्या कर्तव्याविषयी तू असेच करावे. गणना 8:23-26.

एक लेवी पच्चीसाव्या वर्षी आपल्या सेवेला प्रारंभ करतो आणि पन्नासाव्या वर्षापर्यंत, म्हणजे पंचवीस वर्षे, सेवा करित राहतो. मलाखी तिसऱ्या अध्यायातील कराराचा दूत रविवारच्या कायद्याच्या वेळी लेवींना शुद्ध करित असून त्यांचे परिशोधनही करित आहे, जसे त्याने २२ ऑक्टोबर, १८४४ रोजी केले.

पाहा, मी माझा दूत पाठवीन, आणि तो माझ्यापुढे मार्ग सिद्ध करील; आणि ज्याला तुम्ही शोधता तो प्रभू, कराराचा तो दूत ज्याच्यामध्ये तुम्ही आनंद मानता, तो अचानक आपल्या मंदिरात येईल; पाहा, तो येईल, असे सैन्यांच्या परमेश्वराने म्हटले आहे.

परंतु त्याच्या येण्याच्या दिवशी कोण टिकून राहू शकेल? आणि तो प्रकट होईल तेव्हा कोण उभा राहील? कारण तो शुद्ध करणाऱ्याच्या अग्नीसारखा आणि धोब्याच्या साबणासारखा आहे; आणि तो चांदी शुद्ध करणारा व पवित्र करणारा म्हणून बसेल; आणि तो लेवीच्या पुत्रांना शुद्ध करील, आणि त्यांना सोने व चांदीप्रमाणे निर्मळ करील, म्हणजे ते परमेश्वराला धार्मिकतेने अर्पण अर्पतील. मग यहुदा व यरुशलेम यांचे अर्पण परमेश्वराला प्रिय होईल, जसे प्राचीन दिवसांत आणि पूर्वीच्या वर्षांत होते. मलाखी 3:1-4.

“२५” ही संख्या प्रतीक म्हणून केवळ एका विश्वासू लेवीयाचे प्रतिनिधित्व करत नाही, तर एका बनावट लेवीयाचेही प्रतिनिधित्व करते. म्हणून “२५” हे प्रतीक उपासकांच्या दोन वर्गांच्या विभाजनाची ओळख करून देते—ते शहाण्या व मूर्ख कुमारिका असोत, मेंढरे व बकरे असोत, किंवा गहू व तण असोत. पंचवीस ही संख्या केवळ एका लेवीयाचे प्रतीक नाही, तर तितक्याच महत्त्वाने ती लेवीयांच्या विभाजनाचे (शुद्धीकरणाचे)ही प्रतीक आहे. ते विभाजन रविवारच्या कायद्याच्या वेळी होते, आणि ते देवाच्या भविष्यसूचक वचनाचा एक प्रमुख विषय आहे. म्हणूनच मत्तय अध्याय पंचवीस हा मत्तय चोवीसमध्ये असलेल्या जगाच्या अंताविषयी येशूच्या भविष्यवाणीचा केवळ पुढीलच भाग आहे, हे समर्पक आहे.

आणि येशू बाहेर निघून मंदिरातून निघाला; तेव्हा त्याचे शिष्य मंदिराच्या इमारती त्याला दाखविण्यासाठी त्याच्याकडे आले. आणि येशू त्यांना म्हणाला, हे सर्व तुम्ही पाहत नाही काय? खरोखर मी तुम्हांला सांगतो, येथे एक दगड दुसऱ्या दगडावर असा राहणार नाही की जो पाडला जाणार नाही. मत्तय 24:1, 2.

येशू मंदिरातून निघून गेला तेव्हा तो पुन्हा कधीही परत आला नाही. तेवीसाव्या अध्यायाच्या अंतिम वचनांमध्ये, येशूने सनहैद्रिनावर न्याय घोषित केला होता, आणि तो न्याय "आठ" शापवचने अशा प्रकारे व्यक्त केला आहे; अशा रीतीने तो जहाजातील आठ जीव, सुंतेचा आठवा दिवस, पुनरुत्थानाचा आठवा दिवस, अब्राहामाच्या आठ पिढ्या 430 वर्षे आणि पुढे यांची प्रतिकृती करीत आहे. "आठ" हा प्रतिरूपात्मक अंक प्रतिरूपात्मक लेवीयाशी सुसंगत ठरतो.

खचितच मी तुम्हांस सांगतो, या पिढीवर या सर्व गोष्टी येतील.

अरे यरुशलेम, यरुशलेम, तू संदेष्ट्यांना मारणारी आणि तुझ्याकडे पाठविण्यात आलेल्यांना दगड मारणारी, जशी कोंबडी आपल्या पिलांना आपल्या पंखांखाली एकत्र जमविते, तशी मी किती वेळा तुझ्या मुलांना एकत्र जमवू इच्छिले, पण तुम्ही इच्छिले नाही! पाहा, तुमचे घर तुम्हांस ओसाड सोडण्यात आले आहे.

कारण मी तुम्हांला सांगतो, यापुढे तुम्ही मला पाहणार नाही, जोपर्यंत तुम्ही असे म्हणणार नाही, 'धन्य आहे तो जो प्रभूच्या नावाने येतो.' मत्तय 23:36-39.

मत्तय अध्याय बावीस दुष्टांना पुंजक्यांमध्ये बांधण्याच्या दृष्टांताने समाप्त होतो, आणि ख्रिस्त व कुतर्क करणारे यहुदी यांच्यातील अंतिम संवादानेही त्याचा शेवट होतो. त्यानंतर अध्याय 24 मध्ये तो शेवटच्या वेळेस मंदिर सोडून जातो, आणि प्राचीन इस्राएलाकरिता आपले श्रम थांबवितो. हा अध्याय ज्या ठिकाणी सुरू झाला त्याच ठिकाणी समाप्त होतो—या घोषणेसह की त्यांचे घर त्यांच्यासाठी रिकामे सोडण्यात आले; आणि जे त्याने प्रथम मंदिर शुद्ध केले तेव्हा आपल्या पित्याचे घर असे म्हटले होते, ते आता रिकामे यहुदी घर झाले होते.

अध्याय २४ मध्ये, येशू मंदिराविषयी आणि त्याच्या समीप येत असलेल्या विध्वंसाविषयीच्या प्रश्नांना उत्तर देणार आहे. तो विध्वंस त्याच पिढीत घडणार होता, जी सर्पांची पिढी होती. त्याने ते मंदिर पुन्हा कधीही न परतण्यासाठी सोडले; म्हणून त्याने मांडलेली भविष्यवाण्या प्रत्यक्ष नव्हे तर आध्यात्मिक इस्राएलला उद्देशून आहेत. जसा ख्रिस्ताने प्राचीन इस्राएलबरोबर केले, तसाच जेव्हा तो लाओदिकीया येथील सेव्हन्थ-डे अॅडव्हेंटिस्ट चर्च असलेल्या त्या मंदिरातून निघून जातो, तेव्हाच एकाच वेळी एक लाख चव्वेचाळीस हजारांचे मानवी मंदिर दैवी मंदिराशी अनंतकाळासाठी संयुक्त होईल. जेव्हा येशूने प्राचीन इस्राएलचे मंदिर सोडले, तेव्हा त्याने आपल्या पूर्वीच्या करारातील लोकांना अनंतकाळासाठी घटस्फोट दिला.

मत्तयाच्या अकराव्या अध्यायापासून ते बाविसाव्या अध्यायापर्यंतचा भाग हा उत्पत्तीच्या पुस्तकातील अकराव्या ते बाविसाव्या अध्यायांच्या रेषेचा ओमेगा आहे. ही रेषा उत्पत्ति अकरामध्ये आरंभ होते तेव्हा, ती बाबेलच्या आरंभालाही, तसेच बाबेलच्या मृत्यूच्या करारालाही चिन्हांकित करते; आणि त्याची ओमेगा-पूर्णता प्रकटीकरण अध्याय सतरावा, वचन अकरा येथे येते, जे वचन अकराव्या ते बाविसाव्या अध्यायांचा समावेश करणाऱ्या वचनांच्या नेमक्या मध्यभागी आहे. उत्पत्ति, मत्तय आणि प्रकटीकरण या तिन्ही पुस्तकांतील अकराव्या ते बाविसाव्या अध्यायांच्या मध्यभागी प्रत्येकी ध्वज अथवा त्याच्या बनावट ध्वजावर भर देण्यात आला आहे. उत्पत्तीत ते सुंता होते; मत्तयात तो पेत्र आणि तो खडक होता, ज्यावर ख्रिस्त आपली कलीसिया उभारणार होता; आणि प्रकटीकरणात तो बनावट पशू होता, जो होता, आहे, आणि वर चढून येणार आहे; जो आठवा आहे, जो सातांपैकी आहे, आणि जो नंतर अजगराशी विवाहबद्ध होतो.

अकरा आणि बावीस ही अशी प्रतीके आहेत जी देवत्व आणि मानवता यांच्या संयोगाची ओळख करून देतात; आणि हाच तो विषय आहे जो ख्रिस्त आपल्या अंतःकरणांवर आणि मनांवर आपला नियम लिहितो यामध्ये दर्शविला आहे. 11 आणि 22 ही एक लाख चव्वेचाळीस हजारांच्या कराराची प्रतीके आहेत. मत्तय, अध्याय तेवीस मध्ये खोट्या याजकत्वाला आठ धक्कार प्राप्त झाले; आणि त्याच समयी, खरे याजकत्व अभिषिक्त होते. याजक सात दिवसांसाठी पवित्रीकृत केले गेले, आणि आठव्या दिवशी त्यांनी सेवा आरंभ केली.

याजकांच्या अभिषेकाचे ते सात दिवस, ज्यांमुळे त्यांची सेवा आठव्या दिवशी सुरू झाली, याचा आरंभ गणना पुस्तक अध्याय आठ आणि वचन एक येथे होतो, हे योगायोगाने घडलेले नाही; कारण "८१" हे याजकांचे एक प्रतीक आहे.

मग परमेश्वराने मोशेला सांगितले, असे म्हणाला, अहरोन आणि त्याचे पुत्र यांना त्याच्याबरोबर घे; तसेच वस्त्रे, अभिषेकाचे तेल, पापार्पणासाठी एक बैल, दोन मेंढे, आणि अखमीर भाकरांची एक टोपली घे; आणि सर्व मंडळीला सभामंडपाच्या दाराशी एकत्र जमव. आणि परमेश्वराने त्याला आज्ञा केल्याप्रमाणे मोशेने केले; आणि सभा सभामंडपाच्या दाराशी एकत्र जमली. तेव्हा मोशेने मंडळीला म्हटले, हे ते कार्य आहे, जे परमेश्वराने करण्याची आज्ञा केली आहे. ...

आणि तुमच्या अभिषेकाचे दिवस पूर्ण होईपर्यंत, सात दिवस सभामंडपाच्या द्वाराबाहेर जाऊ नका; कारण तो तुम्हांला सात दिवस अभिषिक्त करील. जसे त्याने आज केले आहे, तसेच करण्याची आज्ञा परमेश्वराने केली आहे, जेणेकरून तुमच्यासाठी प्रायश्चित्त केले जाईल. म्हणून तुम्ही सभामंडपाच्या दाराशी सात दिवस, दिवस-रात्र राहा, आणि परमेश्वराची आज्ञा पाळा, म्हणजे तुम्ही मरू नये; कारण मला अशी आज्ञा देण्यात आली आहे. तेव्हा अहरोन व त्याचे पुत्र यांनी मोशेच्या हस्ते परमेश्वराने आज्ञा केलेल्या सर्व गोष्टी केल्या. आणि असे झाले की, आठव्या दिवशी मोशेने अहरोन व त्याचे पुत्र आणि इस्राएलचे वडीलजन यांना बोलाविले; आणि त्याने अहरोनाला म्हटले, “पापार्पणासाठी एक कोवळा वासरू, आणि होमार्पणासाठी एक निर्दोष मेंढा घे, आणि ते परमेश्वरासमोर अर्पण कर.” ... आणि मोशे म्हणाला, “ही ती गोष्ट आहे जी तुम्ही करावी अशी परमेश्वराने आज्ञा केली आहे; आणि परमेश्वराचे तेज तुम्हांला प्रकट होईल.” ... मग अहरोनाने लोकांकडे आपला हात उचलला आणि त्यांना आशीर्वाद दिला; आणि पापार्पण, होमार्पण व शांत्यर्पणे अर्पण करून तो खाली उतरला. मग मोशे आणि अहरोन सभामंडपात गेले; आणि बाहेर येऊन त्यांनी लोकांना आशीर्वाद दिला; आणि परमेश्वराचे तेज सर्व लोकांना प्रकट झाले. आणि परमेश्वरासमोरून अग्नी निघाला, आणि वेदीवर असलेले होमार्पण व चरबी यांना त्याने भस्म केले; हे पाहून सर्व लोकांनी जयघोष केला आणि ते पालथे पडले. लेवीय 8:1-5, 33-36; 9:1, 2, 6, 22-24.

तेविसावा अध्याय त्या बनावट लेवींना ओळखून दाखवितो, जे त्या काळी प्रकट होतात जेव्हा खरे लेवी मुद्रांकित केले जातात. मत्तयाच्या बाविसाव्या अध्यायाचा शेवट असा होतो की नंतर कोणीही येशूस आणखी प्रश्न विचारला नाही; आणि मग तेविसाव्या अध्यायात तो आठ शाप घोषित करतो, यावरून सनहेद्रिनची परिविक्षा संपली होती आणि कार्यकारी न्यायनिवाडा तेव्हा आरंभ होणार होता हे स्पष्ट होते. चोविसाव्या अध्यायात तो मंदिर हे यहूद्यांचे घर आहे असे ओळखून दाखवितो. अध्यायांतील अनुक्रम पाहणे महत्त्वाचे आहे.

मत्तयाच्या अकराव्या ते बाविसाव्या अध्यायांमध्ये, देवाच्या निवडलेल्या लोकांबरोबरच्या कराराच्या संदर्भात एक लाख चव्वेचाळीस हजारांच्या मुद्रांकनाच्या समाप्तीची ओळख करून दिली आहे. पाल्मोनीचे अल्फा अकरावा अध्यायाचे प्रतीकत्व, आणि त्याचे ओमेगा बाविसावा अध्यायाचे प्रतीकत्व, या अध्यायांतील कथनात भर घालतात.

तेवीसावे प्रकरण म्हणजे प्रायश्चित्त—तेवीस या संख्येद्वारे दर्शविल्याप्रमाणे दैवी आणि मानवी यांचे एकीकरण. परंतु हे प्रकरण तणांच्या, खोट्या याजकत्वाच्या, खोट्या लेवीयांच्या कार्यकारी न्यायाविषयी सांगते. प्रत्येक याजक लेवी होता, परंतु प्रत्येक लेवी याजक नव्हता. लेवीच्या वंशजांमध्ये केवळ अहरोनाची रक्तवंशरेखा याजकत्वासाठी पात्र होती. बायबल असे दर्शविते की लेवी पंचवीसाव्या वर्षी सेवा करण्यास प्रारंभ करतील, परंतु कोहाथाचे पुत्र तीसाव्या वर्षी सेवा करतील.

आणि परमेश्वर मोशे व अहरोन यांच्याशी बोलला, म्हणाला, लेवीच्या पुत्रांमधून कोहाथाच्या पुत्रांची, त्यांच्या कुलांनुसार, त्यांच्या पितृकुलांच्या घराण्यांप्रमाणे गणना करा; तीस वर्षांच्या वरपासून पन्नास वर्षांच्या पर्यंतच्या सर्वांची, जे मंडळीच्या निवासमंडपात सेवा करण्याकरिता सैन्यात प्रवेश करतात. गणना ४:१-३.

“३०” ही संख्या कोहाथाच्या रक्तवंशातील याजकांचे प्रतिनिधित्व करते; कोहाथ हा लेवीचा पुत्र होता, आणि कोहाथाचा पुत्र अम्राम होता, जो अहरोनाचा पिता होता. लेवी याचा अर्थ “देवाशी जोडलेला किंवा संलग्न” असा होतो. कोहाथ याचा अर्थ “त्याच्या उपस्थितीभोवती एकत्र जमलेला” असा होतो. अम्राम याचा अर्थ “उन्नत लोक” असा होतो, आणि अहरोन याचा अर्थ “प्रकाश वाहणारा किंवा उन्नत मध्यस्थ” असा होतो. हे सर्व मिळून लाल समुद्रापासून सीनैपर्यंतच्या एका प्रवासाचा मागोवा दाखवितात; अशा रीतीने ते देव आणि एक लाख चव्वेचाळीस हजार यांच्यातील कराराचे प्रतिरूप ठरतात, जे मानवी मंदिर आहेत, जे दैवी मंदिराशी एकरूप होतात, जेव्हा ख्रिस्त

आपल्या अवशिष्ट लोकांना आपल्या पवित्रस्थानात एकत्र गोळा करण्यासाठी दुसऱ्यांदा आपला हात पुढे करतो; तेथे तो मग त्यांना उचलून उन्नत करतो, कारण ते स्वर्गीय महायाजकाच्या प्रकाशाने प्रकाशित होतात, जसा त्याने शद्रक, मेशक आणि अबेदनगो यांना प्रकाशित केले.

“30” ही संख्या याजकांसाठीच्या तयारीच्या कालखंडाचे प्रतिनिधित्व करते, आणि 25, जी लेवींच्या वयाप्रमाणे आहे, ती 30 वर, ओळीवर ओळ, लागू करावयाची आहे; कारण प्रत्येक याजक हा लेवी होता, परंतु प्रत्येक लेवी हा याजक नव्हता. तीस हा त्या तयारीच्या कालखंडाचे प्रतिनिधित्व करतो, जो 1989 मध्ये, अंतकाळी, सुरू झाला, आणि तो संयुक्त संस्थानांतील रविवारच्या कायद्यात समाप्त होतो. लेवींचे प्रतीक म्हणून पंचवीस ही संख्या, दोन वर्गामधील विभाजनाचेही प्रतीक आहे, आणि याजकांच्या संदर्भात ती एका विभाजनाची ओळख करून देते. रविवारच्या कायद्यात पंचवीस ही संख्या लेवी आणि बनावट लेवी यांच्यातील विभाजन अधोरेखित करते; आणि खऱ्या याजकां व खऱ्या लेवींच्या संदर्भात ती भेदही निर्माण करते, तथापि, तो बनावट लेवींप्रमाणे नकारात्मक विभाजन नसतो.

कहाथ हा लेवींच्या तीन मुख्य शाखांपैकी एक होता (गेरशोन व मरारी यांच्यासह). याजकीय वंशविशेषतः कहाथाच्या वंशज अहरोन याच्यामार्फत आला. अहरोन हा लेवीचा चौथ्या पिढीतील वंशज आहे, आणि याजकीय विशेषाधिकार या कहाथी शाखेतील केवळ त्याच्या पुरुष वंशजांपुरताच मर्यादित होता. कहाथी लोकांना एकूणच (म्हणजे कहाथाचे सर्व वंशज) अतिपवित्र वस्तू वाहून नेण्याचा मान होता, परंतु वेदीजवळ आणि पवित्रस्थानात प्रत्यक्ष याजकीय कार्ये करण्याचा अधिकार केवळ अहरोनाच्या वंशालाच होता. अहरोन योएलमधील “वृद्ध पुरुषां”च्या, किंवा यहेज्केल अध्याय आठमधील सूर्यापुढे नतमस्तक होणाऱ्या “प्राचीन पुरुषां”च्या, त्याच चौथ्या पिढीचे प्रतिनिधित्व करतो.

याजकांसाठी २४ फिरत्या क्रमांच्या (विभागांच्या) व्यवस्थेची स्थापना राजा दावीदाने केली होती (आणि त्याचप्रमाणे, गायक व द्वारपाल यांसारख्या सहाय्यक भूमिकांतील अयाजकीय लेवीयांसाठीही). दावीदाने अहरोनाच्या वंशजांना पाळीनुसार सेवा करण्यासाठी २४ क्रमांमध्ये (विभागांमध्ये) संघटित केले (१ इतिहास २४:१-१९). दावीदाने, याजक सादोक (एलियाजाराच्या वंशपरंपरेतून) आणि अहीमेलक (ईथामाराच्या वंशपरंपरेतून) यांच्या साहाय्याने, त्यांना २४ गटांत विभागले (एलियाजाराच्या मोठ्या कुळातून १६, आणि ईथामाराच्या कुळातून ८). सेवेचा क्रम निश्चित करण्यासाठी चिठ्ठ्या टाकण्यात आल्या.

प्रत्येक विभागाने एक आठवडा सेवा केली (शब्बाथपासून शब्बाथपर्यंत), वर्षातून दोनदा; तसेच प्रमुख सणांच्या वेळी (पास्का, पेन्तेकोस्त, तंबूचा सण) सर्व विभाग एकत्रितपणे सेवा करीत. दावीदाने याचप्रमाणे याजक नसलेल्या लेवींनाही संगीत, द्वारपालन इत्यादींसाठी २४ विभागांत संघटित केले (१ इतिहास २३-२६). ही व्यवस्था सुलैमानाच्या कारकिर्दीत अमलात आणली गेली (२ इतिहास ८:१४) आणि दुसऱ्या मंदिराच्या काळातही चालू राहिली. योहान बाप्तिस्त्याचा पिता जखऱ्या अबियाच्या विभागात होता—लूक १:५; १ इतिहास २४:१०. याजकांच्या २४ विभागांचा क्रम चिठ्ठी टाकून निश्चित करण्यात आला होता, आणि जखऱ्या अबियाच्या विभागात होता, जो चौवीस विभागांपैकी “आठवा” विभाग होता. जखऱ्या याचा अर्थ “देव स्मरण ठेवतो,” आणि त्याच्या पित्याचे नाव अबिया याचा अर्थ “देव माझा पिता आहे.”

स्वर्गीय पित्याने मेस्सियासाठी मार्ग सिद्ध करणारा एक दूत उभा करण्याचे आपले वचन स्मरणात ठेवले. परंतु जखऱ्याही रविवारीच्या कायद्याशी सुसंगत ठरतो, कारण तेथेच सब्बाथ—जो दिवस मनुष्यांनी सदैव स्मरणात ठेवायचा होता—अंतिम कसोटी ठरतो. जखऱ्या अबियाच्या क्रमातील एक याजकाचे प्रतिनिधित्व करतो, जो “आठवा” क्रम आहे. जखऱ्या देवदूताच्या संदेशावर विश्वास ठेवत नाही, आणि त्याचा पुत्र योहान जन्माला येईपर्यंत तो मुक केला जातो. योहान जन्मल्यानंतर जखऱ्या योहानाच्या नावाविषयीच्या चर्चेत सहभागी होतो, आणि मग तो बोलतो. उत्तरकालातील भविष्यसूचक बोलणे तेव्हा आहे जेव्हा संयुक्त संस्थाने अजगराप्रमाणे बोलतात.

आणि असे झाले की, आठव्या दिवशी ते बालकाची सुंता करण्यासाठी आले; आणि त्याच्या पित्याच्या नावावरून त्याला जखऱ्या असे नाव देऊ लागले. पण त्याची आई उत्तर देऊन म्हणाली, तसे नाही; तर त्याचे नाव योहान असेल. तेव्हा त्यांनी तिला म्हटले, तुझ्या नातलगांपैकी कोणीही या नावाने ओळखला जात नाही. मग त्यांनी

त्याच्या पित्याला खूण करून विचारले की, त्याला कोणते नाव द्यावे अशी त्याची इच्छा आहे. तेव्हा त्याने एक लेखनफलक मागविला आणि लिहिले, "त्याचे नाव योहान आहे." आणि सर्वांना आश्चर्य वाटले. आणि तत्काळ त्याचे तोंड उघडले, त्याची जीभ मोकळी झाली, आणि तो बोलू लागला व देवाची स्तुती करू लागला. लूक 1:59-64.

योहान बाप्टिस्मा देणारा अबियाच्या आठव्या वर्गातील होता, तसेच त्याचा पिता देखील होता. योहानाच्या सुतेच्या वेळी, आठव्या दिवशी त्याचे नाव बदलले जाते. योहान बाप्टिस्मा देणारा अशांचा प्रतिनिधी आहे की जे याजक आहेत, चौथ्या पिढीतील आहेत, देवाबरोबर कराराच्या नात्यात आहेत, आणि संयुक्त संस्थाने अजगराप्रमाणे बोलते त्या वेळी देव त्यांचे नाव बदलतो (लाओदिकीया पासून फिलाडेल्फिया पर्यंत), कराराच्या चिन्हाने त्यांना मुद्रांकित करतो.

आपण देवाचे मंदिर आहोत. मंदिराला उद्देशून सांगितलेल्या भविष्यसूचक रेषा व्यक्ती म्हणून पुरुष व स्त्रिया यांच्याशी बोलतात, तसेच सामूहिक अर्थानेही बोलतात, कारण देवाची कलीसियाही एक मंदिर आहे. आणि अर्थातच एक स्वर्गीय मंदिर आहे, आणि प्रभूचे मंदिर बांधणारा ख्रिस्तच आहे. तोच पाया घालतो आणि तोच मंदिरावर कळसशिला बसवितो. "25" या संख्येच्या प्रतीकाराच्या दृष्टीने, 25 ही संख्या लेवींना दर्शविते, जे मलाखी अध्याय तीनमध्ये खोल्या लेवींपासून शुद्ध केलेले (वेगळे काढलेले) आहेत, आणि त्याच उताऱ्यात शुद्धीकरणही केलेले आहेत. यहेज्केल अध्याय 40 ते 48 मध्ये एका प्रतीकात्मक मंदिराचे अत्यंत तपशीलवार वर्णन केले आहे. जीवनाचे पाणी त्या मंदिरातून बाहेर पडते आणि पृथ्वीला परिपूर्णतेने भरून टाकते.

"देव आपल्या सेवकांद्वारे जे कार्य सिद्ध करण्याचा हेतू धरतो, ते किती अद्भुत आहे, की त्याच्या नावाचे गौरव व्हावे. देवाने योसेफाला मिसरी राष्ट्रासाठी जीवनाचा झरा केला. योसेफाद्वारे त्या संपूर्ण लोकसमूहाचे जीवन राखले गेले. आणि दानिएलाद्वारे देवाने बाबेलच्या सर्व ज्ञानी पुरुषांचे प्राण वाचविले. आणि ही सुटका दृष्टांतस्वरूप शिकवणुकीप्रमाणे होती; त्यांनी लोकांसमोर त्या आध्यात्मिक आशीर्वादांचे चित्र उभे केले, जे त्यांना योसेफ आणि दानिएल ज्याची उपासना करीत होते त्या देवाशी संबंध ठेवून अर्पण केले गेले होते. त्याचप्रमाणे आज देव आपल्या लोकांद्वारे जगावर आशीर्वाद आणण्याची इच्छा बाळगतो. ज्याच्या अंतःकरणात ख्रिस्त वास करतो असा प्रत्येक कार्यकर्ता, जो कोणी त्याचे प्रेम जगासमोर प्रकट करील, तो मानवजातीच्या आशीर्वादासाठी देवाबरोबर सहकार्य करणारा कार्यकर्ता आहे. तो इतरांना देण्यासाठी तारणाऱ्याकडून कृपा ग्रहण करतो तसा, त्याच्या संपूर्ण अस्तित्वातून आध्यात्मिक जीवनाचा प्रवाह बाहेर पडतो. ख्रिस्त महान वैद्य म्हणून आला, मानवकुलात पापाने केलेल्या जखमा बऱ्या करण्यासाठी; आणि त्याचा आत्मा, आपल्या सेवकांद्वारे कार्य करीत, पापरुग्ण, दुःखभोगी मानवांना अशी सामर्थ्यशाली आरोग्यदायी शक्ती प्रदान करतो की ती शरीर व आत्मा या दोघांसाठी परिणामकारक आहे. 'त्या दिवशी,' शास्त्र म्हणते, 'दावीदाच्या घराण्यासाठी व यरुशलेमच्या रहिवाशांसाठी पाप व अशुद्धता यांसाठी एक झरा उघडला जाईल.' जखऱ्या 13:1. या झऱ्याच्या पाण्यात असे औषधी गुण आहेत की जे शारीरिक व आध्यात्मिक अशा दोन्ही प्रकारच्या दुर्बलता बऱ्या करतील."

"या झऱ्यातून यहेज्केलाच्या दृष्टांतात दिसलेली महान नदी वाहते. 'हे पाणी पूर्व दिशेकडील प्रदेशाकडे निघते, आणि अरण्यात उतरते, व समुद्रात जाते; आणि ते समुद्रात पोहोचल्यावर ते पाणी शुद्ध केले जाईल. आणि असे होईल की, जिकडे जिकडे या नद्या जातील तिकडे तिकडे हालचाल करणारा प्रत्येक सजीव प्राणी जिवंत राहील.... आणि नदीच्या तीरावर, या बाजूस व त्या बाजूस, अन्नासाठी सर्व प्रकारची झाडे उगवतील; त्यांची पाने कोमेजणार नाहीत, आणि त्यांचे फळ संपणार नाही; ती प्रत्येक महिन्याला नवे फळ देतील, कारण त्यांचे पाणी पवित्रस्थानातून निघते; आणि त्यांचे फळ अन्नासाठी, व त्यांची पाने औषधासाठी असतील.' यहेज्केल 47:8-12." टेस्टिमनीज, खंड 6, 227.

यहेज्केलाचे मंदिर हे सर्वोच्च स्वरूपातील भविष्यसूचक प्रतीकात्मकता आहे, आणि योहानास प्रकटीकरण ग्रंथाच्या अकराव्या अध्यायात मंदिर मोजण्याची, परंतु अंगण सोडून देण्याची आज्ञा करण्यात आली होती. यहेज्केलाच्या मंदिरासंबंधी आपण हाच प्रकार अवलंबिला, तर आपल्याला असे आढळते की मंदिराच्या परिमाणांतील दोन अत्यंत ठळक संख्या याजकत्वाचे प्रतिनिधित्व करतात. ५० हात ही सर्वात ठळक संख्या आहे, आणि प्रत्येक

द्वार-समुच्चयाच्या एकूण लांबीप्रमाणे ती ११ वेळा पुनरुक्त झाली आहे (यहेज्केल 40:15, 21, 25, 29, 33, 36, इत्यादी). ५० ही संख्या काही भिंतींच्या व कोठड्यांच्या लांबीसाठीही वापरली आहे (42:7-8). ती बाहेरील उंबरठ्यापासून आतील उंबरठ्यापर्यंतच्या संपूर्ण द्वारमार्गाची व्याख्या करते.

२५ हात हे स्पष्टपणे दुसऱ्या क्रमांकाचे सर्वाधिक ठळक परिमाण आहे. ते प्रवेशद्वार-संकुलांच्या रुंदी व आडव्या मोजमाप म्हणून १० वेळा पुनरुच्चारित केलेले आहे (Ezekiel 40:13, 21, 25, 29, 30, 33, 36). एकत्रितपणे, ५० आणि २५ ही सहा मुख्य द्वारांसाठीची सातत्यपूर्ण ५० बाय २५ आयताकृती रचना बनवितात. आतील विभागांकडे नेणाऱ्या द्वारांच्या स्थापत्यवर्णनावर ही ५० बाय २५ अशी जोडी प्रभुत्व गाजविते. मंदिराच्या इमारतीच्या वर्णनात यांसारखी इतक्या पद्धतशीर वारंवारतेने पुनरावृत्ती होणारी दुसरी कोणतीही जोडी नाही.

लेवी लोक पंचवीसाव्या वर्षी सक्रिय सेवेत प्रवेश करीत (गणना 8:24: “पंचवीस वर्षे व त्यापुढील वयाचे असलेले ते सेवाकार्यास हजर होण्यासाठी आत जातील”). ते पन्नासाव्या वर्षापर्यंत सेवा करीत (गणना 4:3, 39, 43; 8:25: “पन्नास वर्षापर्यंत”). यामुळे सक्रिय सेवेची मुदत नेमकी 25 वर्षे ठरते (50 - 25 = 25).

अशा रीतीने, लेवीय सेवाकाळाचा २५ वर्षांचा अवधी मंदिराच्या द्वारांवर व रचनेवर अधिराज्य गाजविणाऱ्या २५ बाय ५० हातांच्या मोजमापांत थेट प्रतिबिंबित होतो—अगदी त्या स्थळी, जिथे लेवीयांनी सेवा केली. येहेज्केलच्या मंदिराची मूलभूत परिमाणे, म्हणजे विजयी मंडळीचे आणि एक लक्ष चव्वेचाळीस हजारांचे मंदिर, त्यांनी ज्या मंदिरात सेवा करावयाची होती त्याच मंदिराच्या वास्तुरचनेत अंतर्भूत करण्यात आलेली आहेत; अगदी जसे छेचाळीस गुणसूत्रे त्या मंदिरात अंतर्भूत आहेत, जिथे देवाच्या लोकांनी सेवा करावयाची आहे. पालमोनीने वैयक्तिक मानवी मंदिरावर आणि त्याची वधू होणार असलेल्या सामूहिक देहरूपी मंदिरावर आपली स्वाक्षरी ठेवली आहे.

आम्ही पुढील लेखात या विचाररेषांचा पुढेही मागोवा घेऊ.

“जे जबाबदारीच्या पदांवर आहेत त्यांनी जगाच्या स्वैर भोगवादी, उधळपट्टीच्या तत्वांना स्वीकारून त्यांत परिवर्तन पावू नये; कारण ते त्यांना परवडणारे नाही; आणि जरी ते त्यांना परवडले असते, तरी ख्रिस्तासारखी तत्त्वे त्यास अनुमती देणार नाहीत. बहुविध शिक्षण दिले जाण्याची आवश्यकता आहे. ‘तो ज्ञान कोणाला शिकवील? आणि सिद्धांत कोणाला समजावील? जे दुधापासून वेगळे केले गेले आहेत, आणि स्तनांपासून दूर काढले गेले आहेत त्यांना. कारण आज्ञेवर आज्ञा, आज्ञेवर आज्ञा; ओळीवर ओळ, ओळीवर ओळ; येथे थोडे, आणि तेथे थोडे’ (यशया 28:9, 10). अशा रीतीने परमेश्वराचे वचन देवाच्या वचनावर विश्वास ठेवणाऱ्या पालकांनी धीराने मुलांसमोर आणावे आणि त्यांच्यासमोर सतत ठेवावे. ‘कारण तो या लोकांशी तोतऱ्या ओठांनी आणि परक्या भाषेने बोलेल. ज्यांना तो म्हणाला, हेच ते विश्रांतीचे स्थान आहे, जिथे तुम्ही थकलेल्या जनांस विश्रांती देऊ शकता; आणि हेच ते ताजेतवाने करणारे आहे; तरी त्यांनी ऐकले नाही. परंतु परमेश्वराचे वचन त्यांना आज्ञेवर आज्ञा, आज्ञेवर आज्ञा; ओळीवर ओळ, ओळीवर ओळ; येथे थोडे, आणि तेथे थोडे असे झाले; जेणेकरून ते जावेत, मागे पडावेत, आणि मोडले जावेत, आणि सापळ्यात अडकावेत, आणि धरले जावेत’ (यशया 28:11-13). का?—कारण त्यांच्यापर्यंत आलेल्या परमेश्वराच्या वचनाकडे त्यांनी लक्ष दिले नाही.”

“याचा अर्थ असा की ज्यांनी शिक्षण स्वीकारले नाही, परंतु स्वतःच्या शहाणपणालाच जपले आहे, आणि स्वतःच्या कल्पनांनुसार स्वतःच कार्य करण्याची निवड केली आहे. प्रभु अशांना ही परीक्षा देतो की त्यांनी त्याच्या सल्ल्यानुसार चालण्यासाठी आपली भूमिका घ्यावी, किंवा नकार देऊन स्वतःच्या कल्पनांनुसार वागावे; आणि मग प्रभु त्यांना त्या अचूक परिणामावर सोडून देईल. आपल्या सर्व मार्गांत, देवासाठीच्या आपल्या सर्व सेवेत, तो आपल्याशी असे बोलतो, ‘मला तुझे हृदय दे.’ देवाला नम्र, शिकवण स्वीकारणारा आत्माच हवा आहे. प्रार्थनेला तिचे श्रेष्ठत्व देणारी गोष्ट हीच आहे की ती प्रेमळ, आज्ञाधारक हृदयातून निघते.”

“देव आपल्या लोकांकडून काही विशिष्ट गोष्टींची अपेक्षा करतो; आणि जर ते म्हणाले, मी हे कार्य करण्यासाठी माझे अंतःकरण समर्पित करणार नाही, तर प्रभु त्यांना स्वर्गीय ज्ञानाविना त्यांच्या समजलेल्या शहाण्या निर्णयात पुढे जाऊ देतो, जोपर्यंत हे शास्त्रवचन [Isaiah 28:13] पूर्ण होत नाही. तुम्ही असे म्हणू नका, माझ्या निर्णयाशी

सुसंगत अशा एका ठराविक बिंदूपर्यंत मी प्रभूच्या मार्गदर्शनाचे अनुसरण करीन, आणि त्यानंतर स्वतःच्या कल्पनांनाच घट्ट धरून राहीन, प्रभूच्या प्रतिमेनुसार घडवून घेण्यास नकार देत. प्रश्न असा विचारला जाऊ दे, हे प्रभूची इच्छा आहे काय?— असे नव्हे, हे — यांचे मत किंवा निर्णय आहे काय?" Testimonies to Ministers, 419.